

Ἔτος ἀριθμοῦμεν πρῶτον εἰς τὴν πάλαι γῆν τῶν φώτων

ΣΠΙΘΑ

(τὴν «Σπίθα» βγάξουμε καὶ διαλαλοῦμε τὰ ὅσα γίνονται κακὰ στὸν τόπο μας καὶ ἀπ' ὅλους θελοῦμε γερὴ ποστήριξη γὰρ νὰ μὴ χάσουμε καὶ μεῖς τὸν κόπο μας.)

Ἡ Συντροφιά

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΚΕΡΚΥΡΑΙΩΝ

Ἡ Συντροφιά τῶν ἑνδεκα τὴν «Σπίθα» μας συντάσσει καὶ ἔτι καὶ στὸν τόπο μας σατυρικῶς πατάσσει.

Ἄωδός αὐτοῦ! Γενήκανε τὰ φύλλα μὲν ἀντουζίνια καὶ ὄρκο σὺς κάνει ἡ συντροφιά πῶς πάνε ὅλα φέτα

Ὁ Μάρτης ἔχει σήμερον ὄκτω καὶ πέντε ἀσέλιον· γιατί μὰς ἦλθε ἀπολικόν· π' τὸν Πέτριον «πετρόλιον»

Κορυφαίη εἶναι ἡ «Σπίθα» μας καὶ θάξῃ τὸ γριφεῖον ὅσα μέρος ὅπου βρίσκεται τὸ «Νέον Πρακτορεῖον».

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Τὰ θαύματα τῆς Φύσεως

Πρῶτον· Στὸ ὄρκο κρῖον. Πηγυριῶν. Ἐρως μὲ δυὸ πικρὰ τρεμουλιώδης περνώει μὲ μύτη «πεθερῶνε κόκκινον» καὶ ἄλλος διακρίνει ξυκασμένον πλάι
Ἐκεί· ὄρμος τί θαύματα κυττῶς καμμάρι φορὰ τῆς φύσεως! Μὴ δεσποινίς πιδό κίτω, ἀρέχει μὲ κίττω-ἀράχη καὶ δέν πορτοφύρι· ἄς ἦναι ὄρς καὶ μπλέ τὸ πόδι τῆς τ' ἀφράτο!
Στὴν κροτάλλα τοῦ τροστουῖο ἑκαί, δυὸ κύριος μελοῦν μὲς τὸν ἀέρα, ἡ γλώσσα τους γυρνᾷει παραλυτικῆ μόλις μποροῦν ν' ἀρθρώσων «Καλὴ-λή Μέρρα»!

Ἐρ' ὄρμος. Τὸ θαύματα καὶ ἔδω καμμάρι φορὰ κυττῶ κανεῖς τῆς φύσεως καὶ κοκκαλώνει· μελοῦν δυὸ ὀηλικὰ πιδό κέ ὄρες πολλές, καὶ καμμάρι τ' ἄτιμο στόμα δέν παγώνει!

Ὁ Ἐπιθεωρητής

Εἰς Ἰατροῦν

Κόεις ἤκουσα τυχαίως νὰ λέν' μὲ φλυαρία, πῶς ὄρμον μὲ πικρίδες ὄλα κίττω-ἐταιρεία
Διότι οἱ πικρίδες ποτέ δέν ὄν' ἀργοὶ ἄρκει εἰς τῶν ἀρρώστους νὰ δίνῃ συνταγή

Σ' ἕνα Σπανόν

Πῶς ζητᾷς μουστάκι νάχῃς ἀφοῦ ἔχεις μύτη τόση· εἰς τὸν ὄρκο τέτοιος μύτης μπορεῖ τρίχα νὰ φυτρώσῃ

Σ' ἕνα κληρικόν

Κατὰ τὸ βύζανγκιον πηγυριῶν ὁ φτωχὸς καὶ λέει ἄποδο ἑνορίτης του τὰ λόγια τὰ κληρικῶν· ἄρτε τὰ πικρία σας... τὰ κορυφαία ἀπὸ πικρίας νὰ ἔρχωνται σέ μένα!

Ὁ Τζανέτος καὶ ὁ σιόρ Ντάντης συζητοῦνε θαυμασίως καὶ ὄλα τὰ κακὰ ἐλέγχουν δημοσίᾳ ἐξαισίως.

Σιόρ Ντάντης: Τζανέτο ποῦθε πρόβαλες καὶ ἔφεξεν ὁ τόπος;

Γιὰ λίγες μέρες ἀφαντος μὸν γίνηκες ἀτόπιως.

Τζανέτος: Τὸ «ἀίτοπο» τὸ ἐξέπλυνα μὲ μία δήλωσί μου ποῦ δημοσίευσά προχτές στὴ «Σπίθα» τὴ δική μου.

Σιόρ Ντάντης: Ἀρρωστος ἦσουνε λοιπὸν ἀγαπητέ Τζανιότο;

Τζανέτος: Μωρὸ εἰ ἀλήθεια μὲ ῥωιάς ἢ μὲ γελᾷς Κορυφίτο;

Σιόρ Ντάντης: Τόσο εἶν' ἀλήθεια ποῦ ἔλεγα ν' ἀρθῶ γυρενοῦτά σου νὰ μάθω πῶς τὴν ἐπαθεῖς καὶ νὰ βροθῶ κορτὴ σου, τὴν ὄρα ἐκείνη τοῦ Θεοῦ ὁποῦ θὰ τινάζες κάλοῦ—κινοῦ τὰ φροσπέταλά σου.

Τζανέτος: Τόσο γὰρ φόφο μ' ἔκαμες ἀγαπητέ κολία; Σ' εὐχαριστῶ καὶ ἐσένανε καὶ ὄλλη τὴν παρεία.

Σιόρ Ντάντης: Δέν φταῖν γὼ ἀφέντη μου, οἱ συκοφάντες φταῖνε ποῦ γίλια δὸδ σου βγάλανε καὶ ἀκόμα θὰ σου ζέρε; Μήπως δέν εἶχανε γὰρ σέ! καὶ μὰ νετρολογία ποῦ θὰ δημοσιεύανε εἰς τὴν «Δημοκρατία»;

Τζανέτος: Χα! Χα! Μωρὸ στὸν ὄρκο ἀπὸ ὄβλα πιστέψανε καὶ ζωντανὸ μὲ κλαίματα καὶ δέν ἐπονηρέψανε πῶς γίνηκαν ὅσα φέμματα γὰ τὴν ἀποκρητὴ ποῦ ἐφέτις μὰς κλαιγόντανε σάν μὰ κική γρηά;

Σιόρ Ντάντης: Μωρὸ εἶσαι τετραπέρατος Τζανιότο πέρα ὡς πέρα.—

Τζανέτος: Γι' αὐτὸ καὶ ἔρθ' σὰς ἐκόφα

καὶ αὐτὴ τὴν κλημέρα... Ἐκεί· ἀρρώστησα γὰρ νὰ ντυθῶ ἕνας καλὸς ἀντετόρος καὶ νὰ γλεντήσω μὲ γρηά ὡς ποῦ νὰ ἔρθῃ ὁ κίρμος Σιόρ Ντάντης: Ἐ' εἶται ὅταν μνηρίστηκα

πῶς μπῆκε κροναβίλι πόνους μὲς εἶπες θανατοῦς πῶς εἶχες στὸ κεφάλι... Μὴ δέν πειράζει ἐγίνηκε... ἄς ἔχῃς τὴν ὕγειά σου γὰρ νὰ γλεντᾷς συχνά—παικνὰ πολὺ μὲ τὰ ὄβλα σου. Γιὰ πές μου τόρα ἐλόρεψες καὶ σὺ μέσα ὅτις σάλες καὶ μακροδοῦτε ἔκκνες γὰρ νάθωρες τὴν Ἡρώς Τζανέτος: Ἐλόρεψα σιόρ Ντάντη μου

μὰ ἡ ντάμες μου ἡ μεγάλες ἐπῆξαν νὰ μὲ πνέξουνε μὲ κένη τὸν καιρὸ. Ἐφταίξα ἐγὼ ποῦ ἐδοῦντηκα... γκατί... καὶ δίχως νὰ γδυθῆς—ἀφοῦ εἶναι χειμῶνας καὶ ὄλα κροναβίλι— τὴν ἔχεις πάντα ἐμπρὸς σου σέ κάθε νὰ χορὸ καὶ ὄτως ὅσο «Φρόξ—Τρότου» π' ἔχει κελὸ καιρὸ.

Ἐ' εἶται ὅσο τέλος ὅπου θές νὰ πῆς νὰ τὴν τρατήρης σέ λέει Λέκκορο τῆς καὶ θέλει νὰ τὴν πύρη;... Ἐκατὰ κροναβίλις ἐπειτα τὴ γίνεσαι μὲ τ' ἄλλα ζητήματα ποῦ φάνονται σ' ὄλους ἐμάς μεγάλα. Γι' αὐτὸ καὶ ἐξήγησα κληρικῶ δέν θέλω νὰ σοῦ δώσω...

Σιόρ Ντάντης: Νάσαι κίττω καὶ ἄλλη φορὰ νὰ διασκεδίσῃς τόσα.

ΜΗΝ ΚΟΚΚΙΝΙΖΕΤΕ

Τὴν εἶχε ἰδῆ, τοῦ εἶχε ἀρέση καὶ ἐκείνη πῆγε καὶ τὸν βρήκε, ῥόμπιζα μωδάτη εἶχε φορέση καὶ μὲς τὴν κίττω τὸν μπῆκε. Ἐπάρησαν μὲ στήση ὄρισμένη... κένη χαμογελά μὲς του. Κόρκα! τέλειωσα. Ἐκαὶ κένη βγάλε μὲ δία ἀπὸ τὸ μαγαζὶ του. Ἐκαίνος τῶπις... κένη τὸν νὰ μείνῃ εὐχρηστημένη, ὅσο ἔστῃ τὸ ἄλλο μὲ τὸν ἄλλο μὲ τὸ ἄλλο... Τελεσιώ μὲ

Τὸ σῆμα τῆς τῶ μεγλήωνε, καὶ τὸν ἄλλο τὴν ἐλθέτε. Ἐκαίνησε μ' αὐτὰ ποῦ γράφει ὁ δεσποινίς Σαρματοφίης Ἐκεί· ὄρμος μὲλο γὰρ... φωτογραφίς τὸ ἔδωκε φωτογραφίς!

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ

ΦΟΚΙΟΠΟΛΙΤΑ

Εὐχρηστὸς τὸν ἀποφοροῦμεθα ὅτι ὁ κ. Νομορρηλικὸς ἔλαβε τὴν γενικήν ἀπόφασιν ἵνα ἐπιθεωρητὴ τῆς ὁδοῦ τῆς Πύλου μ.κ. ἴδωσ' τὸ καταρτιωθὲν εὐρὸ πρόγραμμα περιοδείας τὸν Ἀπρίλιον θὰ κινήσει τὸν ὁδὸν ποδῶν, τὸν Μάιον τὸν ἀρστέρον καὶ τὸ κίριον σῶμα ἐπειτα ἀνιλόγωγος. Χάριν συντομίας, ὁ ταχύπους καὶ κορυφαίος ὁδοστρωτὴρ τοῦ Δήμου, ὁδηγούμενος ἀπὸ τὸν εὐκίνητον πιλότον Χ. Ἀνδρέα, θὰ τὸν μεταφέρῃ ὅπου δεῖ. Ἐπυλογίζεσθε, ὅτι ἡ ἐπιθεώρησις θὰ λήξῃ τὴν 31 Δεκεμβρίου 1927 (π. 4).

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΝ ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

